

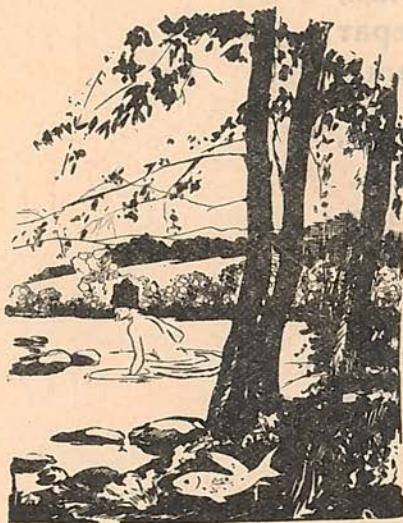

БАЛКАНСКО ЧЕДО

VII

Пъстървата

Слизахме край бистра рѣкичка. Водата лудо скочише отъ скала на скала, пънъше се, клокочеше. Магаръ че цѣла нощъ и цѣлъ день бѣше валѣлъ дъждъ, водата пакъ бѣше бистра. Па и какъ ще се размжти? Дъждътъ падаше върху листата на гората, после върху зелената трева, а сетне върху чиститѣ скали и камъняци.

Рѣкичката ни изведе до друга по-голѣма рѣка. Сънцето започна да наднича изъ облаците и да се усмихва. Мъглата пълзѣше горе по планината. Дъждътъ престана.

Спрѣхме да починемъ на красива полянка край рѣката. Накладохме бѣзо голѣмъ огънь и прострѣхме мокритѣ си дрехи.

Дѣдо Ангелъ се сѣблѣче, влѣзе въ рѣката и се изгуби въ единъ виръ подъ скалата. Докато разберемъ що става съ него, той изкочи надъ водата, замахна кѣмъ настъ и извика:

— Дрѣжте!

Падна една рибка. Тя лудо заскача и се запремѣта назадъ къмъ рѣката. Следъ малко захвърча още една, трета, четвърта, пета... и много още красиви пъстърви.

Ние тичахме по поляната и ги събирахме. Дѣдо Ангелъ изкочи, облѣче се и каза:

— Отдавна не бѣхъ идвалъ тута.

— Ами какъ ги ловишъ? — запита нѣкой.

— Съ рѣце. Подъ скалата има дупка, колкото да си пъхна дветѣ рѣце. Дупката се разширява навѣтре. Тамъ